

ГЛАС

Долавям някакъв глас
да ми шепне с увереност,
но е толкова тих и слаб,
че едвам разпознавам думите.
Обаче усещам –
не с двуличие,
нито с измамна строгост
са подплатени те. Не!
Той не търпи
фалша и суетата!
Не крие
под безграничната сянка
на голите обещания
лицето на самотата ...

Събира сили
и неумолимо расте,
за да се сгромоляса
като лавина ...върху вас
моят глас!

ЗАЗОРЯВАНЕ

Нощта се събужда
и у мене назрява
неясно предчувствие.

Някъде нещо уж ме очаква,
а после неумолимо
от мен си отива.
Само тръпка остава ...
горчива!

Обещаното ...

като вина тежи
 през годините.

Оставете ме сам,
когато денят се заражда ...

На дъщеря ми

Не идвай.
Не си идвай, дете мое!
Аз съм пак отчаян и объркан.
Демони вселили са се в мен.
Обсебен съм от техните окови.

А ти – пчела ...оплетена.

Стига порои от сълзи.
Във мен живеят двама.
Прости на стария!
Прости!
Горя – изгарям като сухо стърнище.

Не си отивай!
Боли ...

Вратата е отворена.

ИЗПИЙ МЕ

Мълча!

Край мен е адски тихо.
Самота.
От неподвижност въздухът тежи

и безшумно иска да ме смачка ...

А чашата ехидно ми крещи:

Изпий ме!

Докога ще чакаш?

И аз от мисли раздвоен, усещам
нужда с някого да поговоря.

Но пак мълча, а вътрешно крещя!

Какво, че има ни сега?

Какво?

От всякъде залива ни помия –
навред убийства и грабежи,
скандали,
атентати
и войни ...

Човече, можеш ли да спреш
вълната от преливаща омраза?

Мълча!

И чувствам как окото на нощта
човърка в мен останалата съвест.

Мълча.

Смутен отварям входната врата –
денят посреща ме на нож и зъбест ...

И аз отново ще редя

безпътен пъзел

и в лабиринт безисходен

ще търся своя свят.

Но стягаш ме, живот,

във своя възел

и всеки миг очаква ме обрат.

НАУЧИ МЕ

На майка ми

Мамо,
научи ме открито да нападам
дори, когато се виня,
прострелян в битките
да се изправям
и пак към тебе да вървя.
Научи ме
в нощите да виждам,
да бъда буден
и когато спя.
От малко думи
много да разбирам
и трудностите
с хора даделя.
Научи ме, когато сам остана
за тях да мисля
и тъжа.
В краката ти
след път да коленича,
и от твойта обич, мамо,
да се претворя.

В МЪЛЧАНИЕТО

От твоето мълчание стопи се яростта ми
и тишината спряла разби се в миг на прах,
по устните напукани изстена гордостта ми
и сви се от внезапни предчувствия и страх.
Душата се изгуби из улиците пусти –
дано на някой ъгъл накрая да те спре
и много уморена, отчаяно, на пръсти
в зеницата на спомена с надежда да се взре.
А там е всичко – знам – тъй багрено, контрастно:
Едно я пари – клета – друго я студи.

Душата ми изгаря в мълчанието страшно,
душата ти да срещне и тя да и прости ...
От твоето мълчание стопи се яростта ми.
Раздялата за съдник на чувствата избрах.
По устните напукани изстена гордостта ми
и тишината спряла разби се в миг на прах.

ДЪЛГИ СЕЗОНИ

Аз отново при теб се завръщам,
посрещни ме какъвто съм днес.
Нека твоите длани обръщам
и да парят като радостна вест.
Нека вятърът в нас да се гуши,
и да пърха от нежност и обич.
Нека се гонят нашите стъпки
и да спират при стария бряст.
Нека ни будят дълги сезони
и ни приспива смехът на дете.
Аз се връщам при теб – посрещни ме
да не може мигът ни да спре.